

Forhandlinger, at der idetmindste er visse Dele af Loven, som vi nu ere fuldstændig færdige med. Jeg skal ikke gaa ind paa disse Enkeltheder, fordi jeg anser dem for at være af underordnet Natur, men jeg skal vende mig til det, som er Hovedforslaget i et Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, det er Endringsforslaget Nr. 14. Jeg har stillet det, dels fordi jeg ikke kan gaa ind paa den Maade, hvorpaa § 31 er affattet i nærværende Lovforslag, og dels fordi jeg tror, at det mulig kunde have sin Betydning, om Tanken allerede nu blev drøftet og allerede nu kom til Afstemning, inden Sagen gik over til Landsthinget. Hvorvidt ærede Medlemmer skulde være tilbøjelige til at gaa ind derpaa eller ikke, derom kan jeg ikke have nogen Mening, men naar den ærede Ordfører nylig udtalte, at Tanken var for lidt drøftet, til at man nu kunde tage Beslutning, saa spørger jeg, hvis er Skylden? Hvis Udvalget havde fundet sig foranlediget til at drøfte Tanken, ja saa kunde Lovforslaget ganske vist ikke have forelignet til Behandling i Dag, men saa kunde Tanken have været drøftet, og den ærede Ordfører kunde have fremsat de Indvendinger imod den, som han fandt Anledning til, og hvis den høitagtede Krigsminister havde fundet, at der laa Noget i Tanken, som var værd at drøfte, saa kunde der ogsaa fra hans Side være fremsat Bemærkninger, naar man ikke i den Grad havde maattet jage med at bringe Sagen til tredje Behandling for at faae den videre. Jeg har stillet Forslaget af Hensyn til den Maade, hvorpaa § 31 er affattet, og jeg skal derfor tillade mig, idet jeg gaar over til at motivere Endringsforslaget, at omtale Bestemmelserne vedrørende Eftertjenesten. Som det vil erindres, stod der i de Bemærkninger, hvormed den høitærede Minister forelagde Lovforslaget, da det kom ind i dette Thing — jeg haaber, at den ærede Formand tillader, jeg oplæser nogle Linier, der findes Side 36 —: „Man har saaledes stølet paa at kunne have et særdeles virksomt Middel til at afholde Mandskabet fra at paadrage sig Straf i Tjenestetiden ved i Lovforslaget at optage en usædvanlig Bestemmelse om, at Enhver, som i sin Tjenestetid har hensiddet i Straffefængsel udover en vis kort Tid, skal tilbageholdes i Tjenesten, efterat han skulde være hjemsendt, i lige saa mange Dage, som hans Fængselsstraf har medtaget.“ Det er maasse en overflødig Bemærkning, at de Ord, jeg lagde Vægt paa, ikke ere udbøvede i Bemærkningerne. Hvad er der nu i Løbet af Behandlingen blevet af denne usædvanlige Bestemmelse? For det Første det, at Enhver, der skulde blive til Eftertjeneste, er ikke længere Enhver, thi nu kan den høitagtede Krigsminister efter Loven sende Enhver hjem efter eget Forgodtbefindende. Dernæst er der gjort den Forandring, at medens § 33 i det oprindelige Forslag fastholdt, at den, der havde været idømt Kvartearrest, skulde ogsaa blive til Eftertjeneste,

har man nu strøget Kvartearrest, og hvilken Virkning det har gjort i Loven, kunde det maasse ogsaa have sin Betydning, at se lidt nærmere paa. Lad os tænke os, at en Reserverbataillon indkalder Mandskabet til 30 Dages Ovelse, og at, medens Mandskabet er inde, en Mand gjør sig skyldig i de Uordener, der omtales i Lovens § 179 — det er nogle af de almindeligst forefaldende — og at han gjør sig to Gange skyldig i disse Uordener og derfor bliver straffet med i Alt 3 Dages Vagtarrest. Saalænge Affattelsen af Paragrafen var saaledes, som foreslaaet af den høitagtede Minister, kunde disse tre Dages Vagtarrest med den Hjemmel, der ligger i vedkommende Lovparagraf, omsættes til ni Dages Kasernearrest; deraf vilde følge, at Manden fik ni Dages Kasernearrest og, naar han skulde hjemsendes efter de 30 Dages Forløb, vilde faae ni Dages Eftertjeneste. Efter den Maade, hvorpaa § 31 nu er affattet, faar den Skyldige tre Dages Vagtarrest — det vil sige, efter den Opfattelse, jeg har af Vagtarrest —, tre Hvidebage og ingen Eftertjeneste. Dernæst har jeg bestandig opfattet de Bemærkninger, som fra den høitagtede Ministers Side ere fremsatte, saaledes, at Bestemmelsen om Eftertjeneste skulde være en Straf, men dette er imidlertid blevet helt forandret ved Udvalgets Forhandlinger. Det hedder i Udvalgets Betænkning Side 2, at Krigsministeren afgjort modsætter sig, at denne Tjeneste betragtes som Andet end Vederlag for den Tid, den Straffede har forsvømt sin Uddannelse, men jeg tillader mig at tro, at er man end efterhaanden under Forhandlingerne kommen ind paa denne Opfattelse, saa har den ikke kunnet være gjældende den Gang, Loven kom herind, efter den Maade, hvorpaa § 33 var affattet, og det er navnlig, naar jeg ser hen til Kvartearrest, at jeg tror at kunne finde Bevis for, at det ikke har været saaledes. Det maa jo nemlig erindres, at saavel i den af den høitagtede Minister forelagte Lov som i denne — det er den samme Paragraf, nemlig § 15 — hedder det: „Underofficerer og menige Krigsmænd, hvem Kvartearrest er paalagt, skulle i den Tid, Arresten varer, forrette deres militære Tjeneste ligesom i Almindelighed“. Det var altsaa klart, at der slet ikke var nogen som helst Tale om Uddannelse, fordi Mandskabet, da det deltager i Ovelserne, jo faar Uddannelse. Først bagefter har man bragt en anden Synsmaade ind og sagt, at det var en Feiltagelse, at Loven var affattet saaledes, det var en Feiltagelse, at man havde glemt i § 33 at undtage Kvartearrest. Jeg tillader mig ikke at tro, at der kan begaaes en Feiltagelse af den Natur i et Lovforslag af denne Betydning og navnlig ikke lige over for en enkelt Paragraf, der denne Gang danner Lyngdepunktet for hele Loven, thi det er paa § 33, Bestemmelsen om Eftertjenesten, at Alt hviler, og det er derpaa, om jeg saa maa sige, at det Tilfald var baseret, som de høiere